

Թակուկին մէջ (Ա, 1675-7): Ունէր ընդունակութեան որոշ չափ մը, համեմատ Փիլոնի՝ թէ Մովսիսի սեղանին «ճաշակքն (նշանակ էին) խրախճանութեան, որովք անապակն չափի» (ՄՆ. 518). Կամ ըստ Շիրակացւոյն՝ թէ «Կիւարոս չափ է գինւոյ արկանելոյ յապակիս»: Եւ հոս է որ մեր համարողն ի վեր կը հանէ հայ «ճաշակին» իմաստն ալ, ըսելով՝ թէ նոյն կիւարոսը «գինեհան է երկայնադաստակ որպէս գձաշակ (մեր), վասն ի խորութենէ կարասւոյ զգինին հանելոյ», կամ՝ «ձաշակ՝ որով զգինին հանեն» (Աւգ. 31-2): Այս էր ուրեմն հայ ճաշակին ձեւն ու պաշտօնը. զոր եթէ ուշ դնենք՝ կը տեսնենք իւր անուան մէջ իսկ, այն է մէկ արբամար համտեսելու յատուկ. եւ որ նոյնպէս կը մնայ դեռ ի Հայաստան:

Առաստակ: Երկու անգամ յիշուած է Բարսղի թարգմանչէն, յն. *χρουνός*ի դէմ՝ որ կը նշանակէ աղբիւր, ծորակ կամ ցայտ ջրոյ (Աղեքս.): Եւ հոս նմանութեամբ տրուած է ծորակաւոր անօթի մը, որ ունէր «արծաթեղէն խողովակ» մ'ըստ ճառախօսին, — որով ինքն ալ նոյն մետաղէն էր, — ուսկից մատռուակը գինին կը հոսեցնէր կոշնականին տաշտին մէջ. եւ այդ խողովակն յատուկ բառով «սկրև-